

for en væsentlig Del, og der kan det maasse gjøres. Jeg tror altsaa, at det vil blive et vanskeligt Forhold.

Jeg skal hermed forlade dette Punkt og tillade mig nogle Ytringer om et tredje Punkt, der ikke er saa indgribende som det foregaaende, men som dog har en mere almindelig Betydning. Det er nemlig Maaden, hvorpaa man har sammensat Overligningskommissionerne, og særlig vil jeg anke derover for Kjøbstædernes Vedkommende. Sagen er jo nemlig den, at den Betryggelse, man skal have for, at den ene Kommune ikke taprer altsfor stærkt fra den anden, det Værn, den ene Kommune skal have mod den anden, ligger jo i Indankningen til Overligningskommissionen. Andet Værn er der jo ikke, thi saaledes staar der jo i § 16, 2det Stykke, at de kunne indaakte Sagen for Overligningskommissionen. Der er jo vel i § 29 givet Afgang til at henvende sig til Ministeriet, men det er kun i det Tilfælde, hvor den Paagjældende har Ophold i flere Kommuner, ikke derimod hvor han kun har Ophold i den ene og driver Næring i de andre, for deres Vedkommende endes der, saavidt jeg kan se, ved Overligningskommissionen, men i saa Tilfælde maa man ogsaa have en Garanti for, at Overligningskommissionerne have en saadan Sammenfatning, at man derved er betrygget for en upartisk Afgjørelse af Spørgsmaalet. Det kan ikke nytte noget, at man henviser til at appellere fra Kommune til Kommune, og det gjør man. Man har navnlig for Kjøbstædernes Vedkommende givet Overligningskommissionen en Sammenfatning, hvorefter det vil være den enkelte Kommunes egne Repræsentanter, der faar Overvægt deri, og dette er saa meget mere paafaldende, som man jo har et overmaade godt Forbillede i den nuværende Kjøbstadkommunallov, der jo har sammensat Overligningskommissionen, uagtet den ikke skulde have en internakommunal Karakter, paa en saadan Maade, at den bestaar af en af Regjeringen udvalgt Mand og saa en Overligningskommissær fra en af de andre Kjøbstæder. Her derimod har man kastet den Garanti bort og har væsentlig holdt sig til at lade Overligningskommissionen have en den enkelte Kommunes repræsenterende Karakter. Dette er en Feil, som vil gjøre, at man ikke faar Betryggelse for en upartisk Afgjørelse af Spørgsmaalet. — Det ærede Medlem, der først havde Ordet idag, det ærede Medlem for Møen (Bosjen) udtalte sig om de forskjellige Principer, som ere nedlagte i Lovforslaget, deriblandt ogsaa om Beskatningen af Aktieselskaber. Jeg for mit Vedkommende maa nu sige, at, da man jo ikke kan slippe

for noget Saadant, kan jeg ikke negte, at i det, der her er foreslaet, er der ikke noget Ubilligt eller Uretfærdigt, men jeg frygter overmaade meget for, at det ikke kan gennemføres og ikke vil blive praktisk. Jeg skal ikke forbyde mig deri, da det ærede Medlem jo selv omtalte det som et af de Punkter, med Hensyn til hvilke Anstuelserne ikke havde fæstnet sig fuldkomment hos Forslagsstillerne, og med Hensyn til hvilke de erkjendte, at andre Løsninger kunde være mulige. Jeg skal blot sige, at de Herrer ialtsald have givet deres Regel et meget kraftigt Udtryk og have været meget lidet varsomme med Affattelsen, naar de i det Hele paalægge Aktieselskaber en saadan Skattepligt; thi de burde have gjort de samme Undtagelser, som ere gjorte i Regjeringens Udkast af 1872, som de ellers have fulgt saa nøie. Deri var undtaget dem, som ifølge Lov iforveien vare skattefrie, thi det er dog vel ikke Meningen med dette Lovforslag at ville hæve den gode gamle Regel i Bankrotloven af 4de Juli 1818 § 43, at Nationalbanken skal være fri for enhver Art Statter og Afgifter, hvormed den kunde betynges eller formindskes. Det er dog vel ikke Meningen? Ligeledes tror jeg, at de have været meget vidtgaende ved at optage Stiftelser i Almindelighed som Skatteobjekter, baade med Hensyn til Formue og Indkomster. Der vil være en overmaade stor Mængde Stiftelser, nemlig alle de saakaldte milde Stiftelser, som det forekommer mig vilde være aldeles urimeligt at sætte i Skat baade af Indkomster og Formue; det er dog et ganske underordnet Punkt, som man sagtens kommer udover.

Der er tilbage et Hovedpunkt i Lovforslaget, som jeg ikke har udtalt mig om, og som jeg heller ikke agter at forbyde mig i; det er angaaende en Fastslaen af Hartkornsskatten. Jeg kan for mit Vedkommende ikke sige Andet, end at Principet i og for sig tiltaler mig. Det forekommer mig at være noget temmelig Retfærdigt og Naturligt, men jeg har ikke en saadan Sagkundskab paa dette Omraade, ikke et saadant Kjendskab til de lokale Forhold, at jeg tør have nogen Mening om, hvorvidt det er praktisk gennemførligt. Jeg har i forskjellige Blade set Antydninger fremkomme fra forskjellige Dele af Landet om, at, om det end kunde være meget godt andre Steder, vilde det ikke passe paa dem. Saavidt jeg har set, hvile imidlertid disse Antydninger for en stor Del paa en Misforstaaelse af Paragrafens Affattelse, saa at paa dem lægger jeg ingen Vægt; men jeg har alligevel nogen Frygt for, at dette Punkt vil støde paa praktiske Vanskeligheder, og